

Fábri Péter

NINCS

Nincs mit. Nincs miért. Nincs kinek.
De van tudás. De van hogyan.
Ha megpiszkálom a szavak
titokzatos lelőhelyét,
a hangyaboly megnyílik, és
száz hangya működésre kész,
cipelik osztott terhüket,
és mind konok, vak és süket.

Nincs mit. Nincs miért. Nincs kinek.
De vannak tájak, életek.
Születés, halál, fájdalom,
öröm, vannak hegyoldalak
az üres, kéklő ég alatt,
vannak fények, vannak színek,
van forróság és van hideg,
van minden, ami volt, csak a
vers, a szavak lélegzete
akadozik, hazug, üres:
nincs mit. Nincs miért. Nincs kinek.

De van hogyan. Van zenekar
– hát a karmester mit akar?
Van brácsa, cselló, hegedű
– miért marad mind egyedül?
Miért nem szólal meg a dallam,
amely mindig van, amíg hallom,
és elvész, ha megszólalok?

Megvan a kottázás mikéntje,
megvan a rajzpapír négy széle,
a jambus és a daktilus,
az őz és a krokodilus,
vannak szélviharok és szellők,
s talán kentaurusok és sellők
is vannak, csak én nem tudom,
vannak-e még. Ezernyi nyom
mutatja, hogy mozognak, élnek,
de fényképeken el nem férnek,
s tévéképernyőn láthatatlan
mindjük, mert minden pillanatban

másképp mozognak, és nem tudja
elénk rajzolni őket az
elektronpont, amelynek útja
változatlan és ugyanaz.

A reklámfotókon a testek,
a gyönyörű fiatalok,
miért üresek, s miért szebbek
náluk bumfordi angyalok,
kiket ügyetlen kézzel festett
valami buta művész régen,
ki azt sem tudta, hogy nincs Isten
a csillaggal teliszórt égben?

Nincs mit. Nincs miért. Nincs kinek.
De van tudás. De van hogyan.
Van ez a rohadt know-how,
melyet szemétre kéne dobni.
Van a forma, a lukas zokni,
mit nem lehet foltozni már!
Működik tovább az enyészet,
és mint az otffelejttett gépek,
ha magam már oda se nézek,
ő akkor is verset csinál,
hímzett köntöst a semminek.
Mert van tudás. Mert van hogyan.
S nincs mit, nincs miért, nincs kinek.

Kukorelly Endre

ÜTKÖZÉSEK

Jorgos Alevrasnak

*„Igen gyakran elfojtják bennem a gazdasági paraszt ve-
sződségek az egyébként is nagyon szunyáta írásöszlönt.”
(Berzsenyi Dániel Bajza Józsefhez)*

(1)

Kissé oldalra hajtott fej, az ismert
sápadt arc, hosszú, lobogó hajzat, jobb
kéz a mell előtt, majdnem összeütközünk,
mosolyog, ugyanaz a tartás, a bal
keze azonban testének nem ama lágy
részén nyugszik, mint a híres festményen,